

עדיין נוהל משק הבית בצורה פרימיטיבית למדי בהשוואה להיום. הכיריים במטבח עבדו רק באופן חלקי על גז, אפיה וחימום היו על פחם או עץ. כיורים להזחת כלים לא היו קיימים. הזיחו את הכלים בגיגיות, בעזרת מלפפון קש, עם סודה במים וחול בנוסף לסבון - הדטרגנטים טרם הומצאו. במטבח כשר הזיחו כמובן בשתי מערכות גיגיות.

השטיחים נחבטו בחצר עם מחבט, רק בתחילת השלושים הופיע אצלנו שואב אבק. הכביסה כובסה פעם בחודש, ביד. בחצר נמצא חדר הכביסה, שם עמד זוד נחושת גדול שהוסק בעצים להרתחת הכביסה. כיבסו בגיגיות עץ גדולות בעזרת לוחות כביסה. כבלים לתליית הכביסה נמתחו בחצר. הלבנים טופלו בעמילן והועברו דרך מעגלה עם הנעה ידנית, שאפשר היה לשכור, לפי שעות, אי שם בעיר. הגיהוץ נעשה בזמן הפנוי בין העבודות השוטפות.

תנאי העבודה כרגיל היו לינה ואוכל במקום, משכורת חודשית, חופש פעם בשבועיים ביום א' אחה"צ, או ערב אחד כל שבוע, וחופשות מולדת - נסיעה הביתה - על פי הסכם מיוחד. דמי קופת חולים וביטוח לאומי שולמו ע"י המעסיק על פי חוק. המעסיקים דאגו לביגוד, לרבות בגדי עבודה.

כפי שהמהפכה הצרפתית, ועוד יותר המהפכה התעשייתית, גמרו עם צבא המשרתים במשק הבית - כך גמרה מלחמת העולם השנייה עם המוסד שנקרא עוזרת הבית הקבועה, הגרה בבית. שכבה רחבה של משקי בית פרטיים במערב הייתה צריכה לחפש פתרונות אחרים. עליית רמת החיים ועליית רמת ההשכלה של רבדים רחבים הגבירה את הנהירה לשירותים הציבוריים. מספר מחפשי עבודה במשק בית ירד, ועלייה בשכר שנדרש לא איפשרו לרבים להיעזר בעוזרת בית באופן מלא. עוזרות הבית התחילו לעבוד לפי שעות, ובדרך כלל רק בניקיון. אך הטכנולוגיה המתקדמת בצעדי ענק באה גם לעזרת משק הבית עם פיתוח כלים מתוחכמים כגון מכונות כביסה, שואבי אבק, מזיחי כלים, עיצוב ריהוט פונקציונאלי ואופנת אריגים ובגדים נוחים לטיפול. ואולי גם לפעמים חלוקת העומס בין שני בני הזוג, ועצמאות גדולה יותר לילדים. מעון וגן ילדים היו לנחלת הכלל, חלקם אפילו במסגרת חינוך החובה. Oh tempora oh mores, כך אמרו הרומים העתיקים - זמנים אחרים, מנהגים אחרים.